

Иван Деспотовић

ПРОСПЕРО
(одломак из прозе у настајању)

Причај причу, и причај је истинито
Хамлеџ

I

Било је боље живети са мајком.

Не верујем да је сам за себе одабрао то име доброћудног и жилавог мага, вероватно му га је наденуо неко ко је њега дуго и давно познавао, разуме се дуже и од Живке. То је сада могло деловати као урок, јер када већ није напустио овај свет пре свога оца, то ће по свој прилици, на овај или онај начин морати учинити после њега. Интексов вишеслојни чамац на надувавање сигурно му је задавао бригу и извесну трему, мада се до сада никада није издувао, а био га је наручио пре неколико месеци. Поштар, како се изразио, погледао га је са извесном дозом сморености која се граничила са гађењем – када му је уручио невелику кутију са спакованим пловилом од два метра и тридесет сантиметара. Није постојао неки специфичан разлог због ког је пловиио, премда не примећујем ни да га имају други који бораве на води. Када су једнога дана источни таласи на отвореном постали прилично велики, одбио је помоћ једног момка-чамције, враћајући се са острва, мада то заправо беше ада, и није било море него широки Дунав, што у читавој ствари не представља битну разлику. На узводном шпицу острва поставио је тог дана шатор а вода се беше показала немирна у одласку тамо, да би се кроз утишала под кишом чим је монтирао плаву платнену кућицу. Осим по уском шпицу, није имао времена да крочи ни честитих двадесетак корака у дубину ове дивље аде, осврћући се споља на могуће нове ветрове са чистине. Тај мир изнутра могао је да завара. Требало је вратити се, или је барем тада још мислио тако. Учинило му се како је сада ипак добро и да више нема шта да се деси на

својеврсној пучини. У повратку је међутим управо и настала она права бура, појачана пљуском, а он је покривен једним старим ћебетом што је више личило на успомену, веслао узводно на кроз отвореном, ионако ношен узводним ветром када га је онај чамција питао треба ли помоћ. Живка је претпоставила да се и у таквој воденој тачки испоставио сувише фиксираним или поносним, да би прихватио тамо некакву руку. Искрцао се касније иза шлепа на почетку кеја, погледавши таласе који су хучали унедоглед, а које би иначе гледао са безбедне раздаљине, рецимо само с моста, штавише иза прозора аутобуса. Био је новембар, но после дугог протицања времена и такав месец изгубио је значење.

Желео је да дохака ветру у будућности, и сигурно је зато решио да следећег пута ади приђе из рукавца, где нема таласа и где је ветар над ниским гумењаком како рече прилично небитан, – да ни не излази на страну матицу. Но, ту је и искрсао проблем, морао је прво ићи аутобусом да би испитао терен, а знао је да је залив крцат марилама, све одреда закључаним и непогодним да се ту надува чамац и спусти на воду. Можда донекле позитивну, тескобу му је одагнао тренутак у ком је спазио дугачак и узан слободан испуст између два велика привезишта, као у стрипу, вентил који је вероватно и морао постојати уколико неко жели да на пример – самостално извуче чамац на суво и попне га на своја кола или га пак доведе истим да би га поринуо. Идућег дана спаковао је гумењак у повећу торбу са точкићима и гледао да га покрај тог испуста, код жбуња надува брзо и кришом, очекујући да ће ко викнути – забрањено за гумене чамце, или гле – ипак приватни посед. И први завеслаји прошли су у грчу да ће га неко вратити на копно. Но, када је прошао шпалир од глисера с једне и гума окачених о празну страну понтона са друге стране, без икога присутног – тај глуви водени путељак подмазан бензином и случајним боцама – он се отиснуо средином залива као баром, а после не тако много времена – и примачао унутрашњој страни острва које је одавде изгледало питомо, готово надхват... Премда се нису видели,

даље према северу свакако су лежали – само водена маса и беспуће вегетације па надаље њиве, лишени икаквога града, чак без иједне куће, та пространа развучена периферном гравитацијом средње Европе. Опет је падала извесна кишица и постајало је хладно, но неколико метара од интимне ивице воденог гаја, он се осетио први пут сигурно на води, и већ видео како се неприметно и глатко, сопственим корацима примиче оном свом шатору на горњем шпицу. Дрвеће беше жбунасто, ониже и примамљиво, налик једном салашу. Искрцаће се опуштено на жал, пре но што уђе у део рукавца који постаје каменити плићак. Ухвативши чврсто уже и крочивши на муљевиту плажу, упао је међутим у благо до колена. То га није сасвим поколебало, извукао се одупирући се о наводно непотопиви мехур ваздуха на коме је и доспео, те некако везавши пловило за отпалу невелику мртву грану на плажи, као за инат у недостатку блиског дрвета – закорачио пут оног шпица. Могуће јер га је затим сачекало поприлично крупно изврнуто дебло и тло прекривено високом и бујном пузавицом – помислио је како неће моћи да потрефи одговарајући правац и да ће залутати на острву. По оваквом времену нико није изашао на воду и свакако је било тешко очекивати живу душу. Али ада беше тако мала, то јест пребивала је као таква барем на интернету, у стварности врло густа и дуготрајно зелена, пошто су врбе и тополе последње одбацивале своје лишће. Острво је било и млађе од њега, јер је усред промене речног тока настало пре свега 38 година. Но, вероватно му је кроз главу промилело како чамац са оном гранчицом може и сам отпловити, или ће га когод искусан недајбоже ипак украсти по кијамету, мислећи да је давно одбачен као вишак и да ником није потребан, можда га чак узети за своје дете, те се брже-боље кроз џунглу вратио до гумењака. Овога пута упао је у глиб још дубље и из петних жила попео се преко гојазног прамца у сигурно седиште, са дилемом да ли да га некако очисти. Да, веслао је низводно удаљавајући се од свог шпица који се налазио тако близу, замахујући као да диже руке, односно то је одлучио некако и без своје воље, готово утопљенички, јер је претходних недеља, баш док је био прилазио унутрашњој страни отока и овом рукавцу са отворене реке, из супротног дакле смера, – недалеко одавде осетио да му весло удара о камење.

Код већине људи који су користили чамац на надувавање постојао је можда и архетипски страх да ће се пробушити, те је то сигурно нарасло до разлога због ког је решио да обиђе целу аду и шатору приђе рутом где је јесења вода барем довољно дубока. Ако ништа, преостали живот му је у овом тренутку дуговао макар то – извесну дубину.

То њему можда и није изгледало необично. Али, авај, оно пријатно и салашко надводно растиње простирало се унедоглед другим краком рукавца и чинило се да само унутрашња страна аде нема краја. Беше то чудна иронија. Пар некаквих момака крај кућерка где се налазио и један прави мрки чамац на сувом довикнули су му – зар му није мало хладно. Добацио им је како се већ загрејао, несигуран јесу ли га чули у измаглици. Када је напokon доспео до другог, низводног шпица, који уопште и није представљао шпиц, већ једну облину налик шотки јајета – и то кривину што је гледала на отворену реку којој се супротна обала није ни видела – суочио се са целом дужином спољне ивице аде. А она је лежала уздигнута помало гордим клисом, са тополама што су изгледале као да имају барем двеста, уместо 38 година. Беше то џунгла налик морској или амазонској, где су краци умрлих и давно потопљених врба вирили злокобно из воде, упркос киши. Ветар је још толерисао њега, само да не подивља. Мада, и ветар и река ишли су ипак против веслача одметника, та два заједно у истом смеру испотиха, те је изгледало да се пење уз њих, као да планинари милећи, могуће као и да моли. Верујем да му се у глави и тада одржала претпоставка како је онај шатор неко могао украсти. А ко? Касније је рекао да се то Нешто догодило баш у тренутку када се премишљао да одустане. А осетио је да би сада одустајање значило и потпуно повлачење са пловидбе и то заувек, нестанак са воде, премда у таквом резону није постојало ништа рационално, будући да се уверио да тог дана свакако нико није пловлио, па ни тегљач. Тада, рекла је Живка, виде кућу на острву. Да, беше то не баш кућа, али свакако нешто од голе цигле, на стубовима, наизглед равнoг крова, што је једним празним прозором гледала право у њега из Ничег, то јест у другу обалу које као да није ни било. Но, ко би то направио? Поред ње, могао би се заклетити, беху стубови од неког давно отпалог сплава. После је кроз маглу ипак наставио даље, и то испрва

у мислима. Празна џунгла најављивала би онај његов узводни шпиц – лажно – понеком врбом истуреном као да је тамо крај, да би се иза њене крошње открило бар на десетине метара дивље и неприступачне обале приде и узводно... Да, шатор је стајао на оном месту на крају свих напора, као покисао до голе коже, скупљен од бесмисла или самоће, или просто попут ствари са депоније, залутале у нетакнуту шуму, још и попуњену чудним мирисима који је требало да делују познато. После пристајања и обиласка па откопчавања светло плаве платнене конструкције са тегет детаљима, његов повратак низводно представљао је извесно олакшање. Пре него је испловио натраг, бојажљиво се примакао чамцу. Опипао је притисак на прамцу где је ваздух увек најлабавији, избегавши да се притом опет оклизне у блато. Исте ствари тешко су се могле поновити на овако непредвидивом месту. Ту плажа ипак беше делимично пешчана и чврста, премда су таласи знали да буду много већи. Овога пута отиснуо се рутом још даљом од канци осушених усправних дебала, за сваки случај.

Покушала је да му нађе нови посао.

Додуше, Живка није била сигурна да ли је икада заправо нешто радио, а оно што је констатовао као претходно искуство у послу можда и није представљало стандардну делатност, могуће само какву псеудо-студентску зараду, успомену на рад до тренутка гашења некакве неозбиљне фирме једном давно – заправо су извесне чудне његове особине, не усуђујући се да кажем способности, заузимале место које би посао иначе имао у његовом, као претпостављам и у животу сваког другог човека. Но, такве ине способности могуће и нису биле његове, премда беше чудно да би неко са стране и уз то невидљив – то радио за њега. У главу би јој дошла малко настрана, јер је зазвучала као натприродна, мисао да он унутар танких платнених зидова оне шаторске кућице заправо одлази у својеврсну канцеларију и тамо се нечим бави – дакако не магијом по наруџбини – но опет нечим што измиче разуму, и било би добро када би дотично егзистирало као потпуно ослобођено практичне животне сврхе или учинка – но то је за нашу невољу а његову самовољну добит – ипак гдегде бивало повезано са преживљавањем, берићетом или непланираним продужетком живота, изван реалних основа. На пример, веће једног

предузећа у чијем је одбору она још увек – управо је заседало када је по гримасама неких присутних скоро присилно помислила како они знају за његове чудне особине, опет покушавши да одагна ту реч способности – и они су га одбили, мада Живка свакако не би знала како ти људи могу знати за необичне способности уопште, нити зашто би се у свом одбијању њиме толико дубоко тобоже бавили, а он је ето, како каже, три дана по том негативном одговору пронашао кућу од цигле и армираног бетона на скроз дивљем острву, усред прашуме. И то објекат који, како се показало, уопште није имао неког личног, живог или мртвог – власника. С друге стране, уопште не беше нелегалан и није се могао рушити, како је сведочио катастар. Да, он јесте некада радио као агент за некретнине, премда то раде и права деца, но проналажење непокретности на заиста чудним местима ипак је превазилазило могућности реалног или штавише нормалног – за кога год, а погово за њега самог, који није показивао неке доследне особине, промућурност или аналитичко мишљење, што би у реалном свету могло довести до тако екстремних и повољних резултата. Но, кућа беше само бизаран пример.

II

Хтео је да узме нечију смрт. Желео је да заправо умре уместо неког другог, тим пре што њему такозвани живот није доносио ништа, а неколико познаника као и један о коме је само чуо – преминули су потпуно апсурдно, усред сасвим нормалног живота који је обећавао развој. И што беше донекле необично, они су заправо желели да живе, а он је очекивао смрт, због чега би и узимање смрти од њих представљало природан и смислен поредак, а не само некакву крађу. Крађа би пре била откриће куће на острву уколико би је користио у тајности или нешто слично. Радо би се дакле мењао са њима, као да је то цедуља на ономе што се називало испитом. Нико од тих што су га познавали онако издалека, није знао да ли је завршио факултет, још мање да ли би такво што постало разлог за овакво Одустајање, тим пре што факултет данас има свако. Знао је и да је више него једна од тих особа што су сада биле на неком Другом месту – имала специфично друштво. У својој несвакидашњој, а сада још потцрта-

ној позицији, он је најмање подозревао да је то друштво имало утицаја на смрт најмање две особе, разуме се не директног или каквог примереног крими-причи. Стога је могуће деловало чудно да се, свакако желећи да мине некуда Другде – управо толико изоловао – када би управо одговарајућа околина могла да га преведе преко или просто одбаци у Ништа. Може бити да је и то покушао а да друштво у погледу Проспера није произвело прижељкивани учинак. Зато је одаљивање могло деловати и као нужан продужетак. Дружио се и он раније са Љубичицом, Гогили, Дрндарским, као и са самом Живком.

Но они су, разуме се сви били дуговечни, при чему је он, вероватно не сасвим без разлога, веровао да би дуговечност њему прилично тешко пала, ако не и – бесконачно сложено. Преминула је заправо Јована, другарица из агенције за некретнине и сасвим нормална жена...

– Једном касније, ушао сам у марину и чуо рођаку с мамине стране која ме није приметила, да онако прича о мојим почецима на води.

Беше то далеко пре његове смрти, па чак и доста раније, када је и она још била жива и дотрчала за мном до овог дела реке што је више лично на залив. Њени гласови стајали су иза мојих леђа. Морао сам да побегнем од њега, могуће ишчезнем, само што је овална површина безбројних таласића, са силуетама фабрике, шуме, моста и далеког димњака деловала као да ме прихвата и онемогућава прости крај, налик извесној причи. Дошла је да ме убеди. Хтела је и да ми каже нешто о њему, врсту кључне тајне, али нисам хтео чути, да ли због огромног завијутка пловног пута што је лично на кулису с надвијеним рампама за снимање, која такву ствар вероватно и треба да сакрије иза себе.

Много година касније, када сам на малом пластичном чамцу, који сам већ имао, пловио око оног острва густе шуме са Цеки, учинила ми се срећном, помало забринута да мали Томос не експлодира, док је у даљини полиција бродила за неким младићима што су се удавили претходне недеље. Димњак пристаништа у даљини и Панчевачки мост опет су љупко заокруживали цели предео, заједно са спољном ивицом аде и дрворедом топола прекопута, па и пучином у коју се на другом крају изливала река, пучином припито-

мљеном у детаљ, некако Потемкиновом. Малко сам заљуљао чун, како бих је охрабрио да се не плаши, а показавши јој сојеницу, одвратио је од жеље да се искрцавамо, јер нисам био сигуран да ће Томос упалити поново. Овако беше сигурна на води. Елиса у пуном замаху ретко се кад сама заустављала. Хајде да пристанемо тамо! Не. Пушила је електронску цигарету и изгледала дечје. Рекла је: можемо да пловимо ако хоћеш. Рукама је начинила једно мало ура када смо запловили. Тополе су шумеле као да је нешто чудно. Чинило се да се чак и она може волети, да чак тако и треба да буде.

Пре тога смо на броду водили љубав – већ тада сам имао и брод, то јест барку привезану подужно на најудаљенији крај понтона. Зимски сан не беше још завршен, хонда је мировала испражњеног карбуратора. Укључио сам радио своје мајке, а тераса код крме гледала је на шуму прекопута рукавца. Деловало је као да је све доспело на своје место, уз старе нумере песама скривених у прошле шупљине међу зеленим стаблима преко, као да је и тамо ко поставио извесне клупе. Музика коју сам слушао одувек, изгледа да је сад отпочињала своје право значење.

Тада сам десно на хоризонту Дунава помислио на онај догађај прошле године на Сави. Заправо, тек што сам био дошао до брода који је требало да схватим као свој – неко је покушао да га преузме. Савско привезиште беше стешњено као плитка бара спојена са реком, рукавчић пун водене траве и кркета жаба попут погребне музике. Живео сам на барци а Психо је то приметио косећи травњак у оближњем Краљичином вагону и у самој марини. Беше тешко испловити први пут, а хонда се гасила, јер није било никог ко би ми објаснио руковање и маневре. Претходни власник брода је умро. Очишао сам наспрамни глiser при пвом изласку и платио триста шездесет евра. Тај бродић прекопута звао се Луцифер. Психо ми је штеловао мотор и тражио одмах три хиљаде динара, доведши још једног грамзивога дечака. Када сам му сутрадан платио, наставио је штеловање, купио стезну гуму. Крстарили смо до његовог накривљеног сплава код Умке, са једним финим компањоном. Психо је хтео да ми јефтино прода сплав. Компањон беше пријатно збуњен. Пловили смо до Аустроугарске аде. Тек касније закључио сам да је Психо изашао из затвора.

Био је настран, и дувао је цоинте осврћући се за речном полицијом коју сам и ја повремено проверавао старим двогледом. Сава беше лепа. Те ноћи се налазио за кормилом код Мећице и претио да ће закуцати брод у сплав или у најскупљи глисер, ако не одемо до тог ћутљивог сплава на Умки и ако се натенане не договоримо, то јест ако не потпишем уговор. Инсистирао сам да се окренемо ка нашем савском привезишту, но нисам могао да га избацам са кормила. Беше изрезбарено, са дрвеним пречкама и Исусовим знаком, за који је он помислио да је кинески идеограм. Рекао је: дај ми сто евра да пристанем. Дао сам му, но очи су севале и није одустајао од потапања брода. Можда је чудно да ме је тада звала друга девојка, када још нисам био толико близак са Цеки, а Психо се уплашио мог експлицитног описа ситуације преко мобилног. Када сам завршио разговор, опет је био мркли мрак. Слабо се оријентисао по ноћи, не видећи далековод који је наговештавао привезиште. Синуло ми је да позovem управника марине, попут невидљиве варнице, човека кога никад нисам видео да плови. Казао сам му како не можемо да пронађемо улаз у марину. Мајушни тамни мобилни са дугмићима био је намењен земљама Африке. Већ бејасмо близу. Психо је заборавио да угаси светла, могли су нас видети. И телефон се светлео спасоносно, доле у мојој шаци, када нам је настојник наложио да пристанемо на први бетон код улаза. Психо је постао видно узнемирен, да управник не разоткрије целу ову околност. Бојао се отказа, јер је радио у ресторану поред, као помоћник. Излазећи са брода рекао је да ће ме наћи, полити га бензином и спалити, где год да одем, уколико проговорим било шта о ономе што се догодило. Сишао је са палубе у блато. Настојник није излазио из малене осматрачнице, при чему је нужно изгледало да само посматра. Као да је надгледао затвор. Ужад је деловала опустошено. Тада сам привезао мали пластични чамац за барку, упалио мотор и вратио се на матицу. Испловио сам без грешке. Овај се изгубио на савском насипу. Крећући се низводно, очекивао сам да ће ме на нечему ипак пратити. Нигде не беше живе душе. Сигнализација је светлела горе а хонда брујала испод попут ноћне воденице. Телефон је зазвонио и Психо је звао још једном. Изгледао сам као лудак јер и даље разговарам са њим. Још неко је ипак пловио испред Ушћа. Сресћемо се

у неком другом животу, рече. Тек на средини Дунава осетио сам се заштићеним, јер је ту овај живот изгледао довољно простран. Површина беше пуна алги, као да су удаљена стабла пишчила у води, а број обртаја је малко опадао. Било је већ лето. Са прамца сам погледао горња светла и сав немушти мрак иза себе. Обала Парадајза остала је тамна, дивља ада сакривала је улаз у рукавац. Обавестих ову марину о свом доласку. Неко је зачудо подигао слушалицу у два ујутру. Дугуљастим заливом пловио сам после сасвим споро, јер сам се ту једанпут насукao. Пристао сам неприметно нежно, као да је то некаква љубав. И раније сам долазио овде. Претходна девојка је опет звала те ноћи. Сунце је од сада залазило попут разливеденог бензина, уз звукове разних фреквенција, изнад дрвећа, пристана, даљине и осталих предмета и машина овде зближених водом – готово прећутно чудећи се како они и даље функционишу.

И опет ми се учинило да старе песме управо овог пролећа отпочињу право значење, и да вода неутралише слике у тами, остављајући само глас старог мајчиног радија – који ме је убеђивао све више у невидљиве и пријатно проветрене ствари.

III

Касније је ипак открила да имам страх од висине. Заиста сам се први пут уплашио пењући се сâм до оне куће на стубовима на острву, али тад и осетих како се таман налазим ту где никад нећу морати даље да се пењем. Поверила се како и она има страх, од воде, премда нисам знао да ли то измишља не би ли ме казнила због мог страха. Био сам заљубљао чун, како бих је охрабрио да се не плаши, а показавши јој сојеницу, одвратио је од жеље да се искрцавамо, опет због томоса. – Једва сам издржала тада око острва. Не знам ни сама како сам, али добро је што сада то знамо једно о другом.

Можда је зато желела да се искрцамо код сојенице, да предахне. Онда беше боље што нисмо, ако бих морао да веслам назад. Лако бих, додуше, веслао сам, али са њом би се то могло претворити у какав бесконачан догађај.

Цеки ми је рекла како мора да се ради. Зато сам

од последњег новца и купио робу за нашу тезгу, а пре него што смо је први пут поставили напала ме је – да са мном нешто није у реду и како сам био велики проблем за њега. Десило се да сам баш тада управљао бродом, хонда се оглашавала са поуздањем а река је била мирна. Рано јутро оставило ми је довољно простора. Њен испад беше већи у дубини рукавца, где сам одложио разговор да бих пристао. Цеки никоме није могла да ме покаже. Потом се брецнух полу-немушто. Сутрадан сам прекинуо контакт, да бих се поново јавио после недељу дана. Претила је да ће ме пријавити за неки имагинарни порез и више је нисам звао. Као да јој је ужасно жао што се нисам јављао целу седмицу и да је то зацртала у свом тону. Био сам велики проблем и за њега и за њу, рекла је тада. – Нисам ти ја она! (Мислила је како ми није мама.) Рукавац са шумом прекопута готово да није шумео у предвечерјима, где ми је кроз главу морала проћи мисао да је некако позитивно чудно што хонда за разлику од томоса и даље поуздано ради после свега. У том тренутку металик-глава двадесетице такође ме је подсетила на мајку. Дивља ада сакрила се у десни окрајак видокруга, где реконструисах претходну свађу, тачније напад Курве. Беше је повредило што сам помислио да овако не можемо више, те је рекла да ћу пребледети, оптужиће ме и за силовање. Не знам да ли би имало сврхе да помињем како јој нисам ништа урадио. Неће ми бити добро. Она је све могла. Доћи ће сутра у марину и позлиће ми. Тада сам помислио како ми на свој начин пребацује баш те посебне способности које ми је у разговору у марини приписала она рођака. Утисак је била појачала и околност да се напад десио преко телефона, у кући на острву, где бех zaloжио једну од првих ватри, касне јесени. Вратио сам се малим чамцем у четири ујутру, веслајући, плашећи се да ће ме она или когод њен сачекати испред привезишта, ако се тамо искрцам у обично јутарње време. Све је ипак још увек, сваки пут остајало пусто.

Претходне ноћи беше мрки мрак на дивљој ади. Био сам држао мали афрички мобилни на уху, када сам схватио да морам прекинути везу заједно са последњим траговима светла. Курвине речи постајале су све јаче и јаче, као сигнализација на долазећем броду, Притиснувши црвену слушалицу здесна, одмах сам позвао адвоката. Знао сам да је спремна све да уради,

чак очекујући да ће неко наменски допловити до кућице. Затворио сам врата која сам с муком сам уградио. Деловала су сасвим чврста и безбедна, а кључ је тада шкљоцнуо у брави. Она је заиста опасна и спремна на све, изговорио сам у слушалицу.

Скоро сам заборавио да сам тада причао са још неким. Рекох му како ми је тек сад јасно да је она злостављала њега. Мислио сам на оца. Но, када се та реченица изговара у мраку прашуме, признање постаје сасвим безначајно, као и спознаја, уколико је уопште могућа. Мрак међутим, тада беше ушушкан, као да би ма каква представа утваре, невоље или уопштеног зла била крајње непотребна у ноћи. Беше питома као одаја спремна неке посебно, а опет ненамештено добронамерна.

Њена претња, пак, натерала ме је да из сојенице окружим пријатељима. То се доимало чудно, будући да нико од њих није знао где је сојеница, осим ње, а они до кућице свакако не би могли доћи. Само она беше толико луда. Можда је једино мобилна телефонија представљала чудо. Љубичица се забринула да она не пошаље неког на острво, те рече да обавезно закључам врата и бацим поглед. Могао сам се направити да ме нема. Од свих могућих дешавања и ликова скривених у силуетама накривљених топола, са којих су фрагменти опадали попут доњих делова руске ракете, замрзнуте извесном месечином у лету – од могуће буке и нечијег искрцавања дакле – остао је само онај детаљ да се мали мотор, као што рекох, рано ујутру није дигао из мртвих нити огласио својим коњским друјањем, када сам веслао до привезишта. Као да је и он био хомос, угашен због прекинуте везе која ионако беше бесмислена.

С друге стране, вода је некако остајала сама, грање се измицало одустајући од трајања и ја сам могао очекивати да ће ме ко, овде или по повратку – разапети – истина можда не баш на крст, али на нешто слично, и то сам осећао уз пуну и некако реком широку и празну свест да сам у вези са Курвом, или то управо бејаш, можда без икакве кривице или пак каквим невидљивим својеврсним превидом, можда чак грешком предака коју ја вероватно ничим нисам изазвао. Могуће да је само требало остати на води и пустити да све оде.